

POSTANOWIENIE

19 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 19 grudnia 2025 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku J.K.

z udziałem B.M. i W.T.

o podział majątku wspólnego i dział spadku po H.K.,

na skutek skargi kasacyjnej J.K.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Sieradzu

z 13 grudnia 2023 r., I Ca 464/23,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzeka,
że wnioskodawczyni i uczestnicy ponoszą koszty związane
ze swoim udziałem w postępowaniu kasacyjnym.**

(A.T.)

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o czwartą z wymienionych przesłanek.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie SN z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie SN z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skarżąca przesłankę tą odniosła do naruszenia art. 684 k.p.c. w zw. z art. 567 § 3 k.p.c. – obowiązku ustalenia przez sąd z urzędu składu majątku wspólnego, a w dalszej kolejności masy spadkowej. Nie wykazała jednak, że przesłanka ta została spełniona w ustalonym przez Sąd drugiej instancji stanie faktycznym. Twierdzenie, że Sąd nieprawidłowo ustalił skład majątku wspólnego sprowadza się do polemiki z ustaleniami faktycznymi, więc skarżąca oparła tę przesłankę na innych założeniach faktycznych. Przypomnienia wymaga zatem to, że ustawodawca wyraźnie zastrzegł w art. 398¹³ § 2 k.p.c., iż w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia; ponadto podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów – art. 398³ § 3 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

Grzegorz Misiurek

(A.T.)

[SOP]